

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Y. K.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty, Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019 č. j. OAM-4/LE-LE05-VL11-2019,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy, které mu hrozí při návratu na Ukrajinu. Poukázal na to, že žalovaný zcela opomněl vyhodnotit to, zda mu jako mladému muži hrozí výkon branné povinnosti, či co mu případně hrozí za nenastoupení vojenské služby a protivení se zapojení do vojenských akcí. Podle zpráv opatřených v průběhu správního řízení na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 až 5 let. S vědomím těchto skutečností se ovšem žalovaný zcela opomněl vypořádat se skutečností, zda je ohrožen odnětím svobody, byť z legitimního důvodu. V případě návratu na Ukrajinu by bylo možné předpokládat, že po odmítnutí nastoupit do armády po fyzickém převzetí povolávacího rozkazu bude vystaven věznění. To si beze sporu vyžaduje samostatnou úvahu, kterou žalovaný v rozhodnutí zcela opomněl. Je totiž notorií, že neakceptovatelné podmínky v ukrajinských vězeních by mohly vést k porušení článku 3 a 5 Úmluvy, a tudíž by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany. K podmínkám zbavení osobní svobody z hlediska materiálních podmínek v zařízeních pro omezení osobní svobody existuje návodná judikatura Evropského soudu pro lidská práva tematizující právě otázku eventuálního porušení článku 3 a 5 Úmluvy. Špatné zacházení v ukrajinských věznicích je bohužel častou tematizovanou skutečností. Ačkoli tedy obava z porušení článku 3 Úmluvy v případě jeho nuceného vycestování na Ukrajinu a ohrožení omezením osobní svobody nepochybně existuje, žalovaný ji úplně pominul, touto otázkou se nezabývat a rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat si pobyt v České republice, protože na Ukrajině nemá práci, ani žádné příbuzné. Ohledně obavy žalobce z povolání a odvodu do armády a obavy z trestu za nenastoupení výkonu vojenské služby, žalovaný uvedl, že žádné takové skutečnosti žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl. Žalobce potvrdil během správního řízení, že je zdravý, byl o svých právech a povinnostech poučen a potvrdil, že uvedl veškeré důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy neshledává oprávněný důvod ospravedlnit tu skutečnost, že se žalobce před správním orgánem nezmínil o vojenské službě a nakonec žalobce ani v žalobě netvrdí, proč tyto skutečnosti před žalovaným nezmínil. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že zákon na Ukrajině stanovuje odvodní věk mezi 18 a 27 lety pro zdravotně způsobilé muže. Žalobce již dosáhl věku 33 let. Je tedy zřejmé, že žalobci na Ukrajině bezprostředně nehrozí ani povolání k výkonu vojenské služby. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ust. § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 a 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany ve smyslu vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Námitku žalobce z důvodu obav hrozící vážné újmy žalovaný považuje za mylnou. Žalovaný rovněž poukázal na to, že 23. 3. 2018 nabyla účinnosti

vyhl. č. 68/2019 Sb., jíž byl doplněn seznam bezpečných zemí původu. Jednou z nich je i Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 6. 1. 2019. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů poskytnutých žalobcem k této žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, bez náboženského vyznání, není politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Ve vlasti naposledy žil v obci V. v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Z Ukrajiny vycestoval v roce 2016. Na Ukrajině žádné problémy neměl, nikdy tam nebyl trestně stíhán. O mezinárodní ochranu v České republice žádá proto, že na Ukrajině nemá žádnou práci, nemá tam rodiče. Nic nevlastní, nemá se kam vrátit. Chce zůstat v České republice. Na Ukrajině není nic, čeho by se obával. Je zdravý, nemá žádná omezení, ani jiné zvláštní potřeby. K možnosti uvést závěrem pohovoru nějaké skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo doložit na podporu svých tvrzení doklady, dokumenty či jiné materiály, žalobce zopakoval, že doma nic nemá, nemá se kam vrátit, nic dalšího dodávat nechce, ani doložit nějaké dokumenty či jiné materiály.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha zlegalizovat si pobyt v České republice, protože na Ukrajině nemá práci, ani žádné příbuzné.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba ze dne 14. 9. 2018, Informaci MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018.
8. Dne 1. 3. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se nechtěl vyjádřit, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. K námitkám žalobce soud uvádí, že v průběhu správního řízení žalobce žádné obavy z povolání k výkonu vojenské služby, ani obavy z nenastoupení výkonu vojenské

služby či branné povinnosti netvrdil. Soud konstatuje, že povolání k výkonu povinné vojenské služby v zemi původu není bez dalšího pronásledování, které by zakládal důvod pro aplikaci § 12 zákona o azylu. Totéž platí pro případné obavy z nenastoupení výkonu povinné vojenské služby či branné povinnosti. Ta totiž nestíhá pouze příslušníky určité skupiny taxativně vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ust. § 12 písm. b) zákona o azylu ve výčtu důvodů strachu z pronásledování výslovně neuvádí trestní stíhání nebo trest za odepření (nenastoupení) výkonu vojenské služby za konfliktu. Strach žalobce z pronásledování v zemi původu není odůvodněný, neboť jednání státních úřadů, kterého se obává (povolání k výkonu vojenské služby, příp. nasazení do bojových operací, trestní stíhání za nenastoupení vojenské služby), nelze považovat za pronásledování. Žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl být k výkonu vojenské služby povolán, neexistuje žádný reálný důkaz či důvod, že by povolání do bojů reálně hrozilo.

11. Námitka žalobce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku existence vážné újmy, která mu hrozí při návratu na Ukrajinu, je námitkou ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Pouhá neochota nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonání, uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Z podkladů pro rozhodnutí se podává, že za nenastoupení vojenské služby skutečně hrozí trest odnětí svobody na 2 až 5 let, to ovšem teprve v případě, že si dotýčný převezme povolávací rozkaz. Žalobce netvrdil, že by povolávací rozkaz převzal. Obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády a účasti v bojích jsou dle názoru soudu bezpředmětné. Co se týče námítky žalobce týkající se stavu ukrajinských věznic, nutno poznamenat, že v průběhu správního

řízení žalobce nikdy neuvedl ani nenaznačil, že by se obával věznění, podmínek ve věznici jako takových, neuvedl ani nenaznačil, že by stav věznic na Ukrajině byl natolik špatný, že by pobyt v nich bylo možné považovat za nelidské či ponižující zacházení. Žalobce tedy v průběhu správního řízení nezavdal důvod k tomu, aby žalovaný obstarával speciální podklady k této problematice. Otázce, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nelidské či ponižující zacházení, se žalovaný dostatečně věnoval na straně 6. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje a v podrobnostech proto na ně odkazuje. Případné vycestování žalobce při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu je správný.

14. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16.08.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

